

Nr 77.

Av hr **Boberg**, *angående skrivelse till Konungen med begäran om utredning i fråga om åtgärder till fiskets främjande.*

Överallt i skärgården klagas det över fiskets tillbakagång. På sina håll är det också alldeles påtagligt, att fisket gått tillbaka. »Det är, som det numera ingen fisk funnes i sjön», sade en gammal fiskare nere i den småländska skärgården för en tid sedan. Synnerligen är abborrefisket kient. Den saken torde vara så allmänt känd och bekant, att något tvivel därom icke gärna kan råda. Abborren är dock, tillika med gäddan, vårt bästa skärgårdsfiske på ostsidan.

Vad kan nu orsaken vara till att abborren så märkbart avtagit? Har manne synnerligen denna fiskart varit föremål för en alltför stor efterhållning? Det kan vara möjligt, ty mer än förr fiskas det nu på alla vatten genom metning, synnerligen under lektiden, då abborren nappar bäst. Även genom nätläggning tages mycket abborre under lektiden, då fisken går upp på bankar och grund samt lätt låter fånga sig. I lektiden är dock abborrens kött löst och dåligt samt av föga värde mot längre fram på sommaren, då fiskens kött blivit fastare och fetare.

Genom långrevarne, som uppfylla skärgårdens alla bukter och vikar och locka med miljoner krokar, uppfångas också abborren under hela sommaren och hösten. Man kan säga, att denna förträffliga fisksort är utsatt för en intensiv fångst, som på sina ställen urartar till ett verkligt utrotningskrig mot fisken.

Om det får fortsätta på alldeles samma, man kan nästan säga ohejdade sätt, som hittills skett, torde abborren med tiden bliva en lika sällsynt, som den förr varit en allmän fisk i vår östra skärgård.

Men trots fiskets tilltagande intensitet, kan abborrens avtagande förekomst icke ha sin grund allenast i detta. Havet har sina skadedjur, såsom landet har sina. Sälarnas talrika förekomst visar, att människan icke är ensam om fisket. Alla dessa sälar, som vimla i Östersjön, leva icke på intet och bliva ej feta av vatten allena. Nej, de fiska natt och dag och fiska med besked. Ju flera de bli, ju mera fisk går åt för dem, och desto mindre återstår för människans behov. På sina ställen giva sälarna sig på de utlagda näten och uppäta de fiskar, som fastnat i dem samt sönderriva garnen. Ett allmänt krig mot sälarna måste säkert igångsättas, om fisket skall kunna förbättras. En fiskare från Kalmar-sunds skärgård berättade nyss för motionären, att de fått ett par hundra simpor i några nät, som de lagt ut en natt. Nu lär simpan alldeles äta upp all den fiskrom, som hon kan komma åt på havets botten. Om detta är riktigt och simpan skulle förekomma i sådan mängd, som denne för övrigt trovärdiga man berättade, så är det klart, att något måste göras för att söka utrota detta skadedjur, som ju möjligen kunde ske genom att något pris sattes för hennes infångande eller dylikt. — På sina ställen fiska folket i åar och bäckar alltfort upp mindre vitfisk i lektiden, vilken fisk de sedan använda till svinmat. Detta är ju olagligt. Starkare kontroll och bevakning under vitfiskens lektid skulle kunna förhindra detta lagbrott, ty klart är, att gäddan och abborren, som skola leva av den mindre vitfisken, genom dennas försvinnande finna allt mindre näring och därför icke kunna utveckla sig, som de eljest borde och kunde. Det blir delvis »rent bord» för dem, då de komma för att söka sin föda.

Ett sätt att förhindra abborrens utrotande och befrämja hans tillväxt inom vår skärgård vore att fridlysa denna fisk under lektiden, åtminstone under vissa år, så att han finge utveckla sig mera fritt. Detta skulle just icke vidare inverka på våra hushåll, ty abborrens matvärde under lektiden är, som förut sagts, icke stort, alldenstund fisken då är mager och dess kött löst och delvis smaklöst att äta.

Man vill måhända anse, att hushållningssällskapen och de enskilda fiskvattnens ägare böra sörja för denna sak, så att fiskerinäringen icke försämras och dör ut. Men klart är, att om några verkligen göra detta, men andra icke göra det, utan tillåta att fiska till det yttersta, så draga de senare vinsten av de förras hushållning, alldenstund fisken ständigt är stadd på vandring och icke bunden vid vissa platser, där han möjligen sparas bättre, än å andra platser. Staten måste här träda emellan.

Vad som skall och kan göras för att befrämja skärgårdsfisket och fisket i allmänhet är icke så lätt att säga, men att något måste göras och göras snart, torde alla, som känna till förhållandena, vara ense om.

Undertecknad föreslår därför vördsamt,

att riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med en skrivelse, vari riksdagen begär, att Kungl. Maj:t genom sakkunnig person eller kommitté söker utröna läget och behoven på hithörande område.

Stockholm den 25 januari 1916.

Carl Boberg.
